

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 11 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1939

ΑΡΙΘ 6

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΡΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Ἐν συνεχείᾳ τῶν ἐν τῷ προγενεστέρῳ φύλλῳ καταχωρηθέντων ἀπαντητικῶν γραμμάτων τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τῶν Μακαριωτάτων Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων καὶ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Τιράνων καὶ πάσης Ἀλβανίας πρὸς τὴν εἰρηνικὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ἐπὶ τῇ εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσει αὐτοῦ, δημοσιεύομεν κατωτέρω καὶ τὰς ἄρτι ληφθείσας ἀπαντήσεις τῶν ἁγιωτάτων Ἐκκλησιῶν Ἀντιοχείας καὶ Σερβίας.

Ἀριθμ. 15.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὴ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργῆ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Χρῦσανθε, τὴν ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ἠδέως προσαγορεύομεν.

Μετ' ἀνεκλαλήτου θυμηδίας ἀποδεξάμενοι τὴν λίαν εὐχάριστον ἀγγελίαν τῆς εἰς τὸν Ἀγιώτατον Θρόνον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος θεῖω ἔλεει καὶ εὐδοκίᾳ κανονικὴν ἐκλογὴν καὶ πανηγυρικὴν ἐνθρόνισιν τῆς ὑμετέρας θεοσηρίκτου Μακαριότητος, ἀναγνόντες δὲ μετ' ἐπιστασίας καὶ ἐνδιαφέροντος τὴν μετὰ πολλοῦ τοῦ πόθου ἔναγχος ληφθεῖσαν εἰρηνικὴν αὐτῆς ἐπιστολὴν, ἐν ἣ σαφῶς ἀπεικονίζεται ἡ διακρινούσα αὐτὴν ἀνυπόκριτος θεοσέβεια καὶ ὁ πρὸς τὴν μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν ἀκραιφνῆς ζῆλος, δοξολογίαν ἀνεπέμψαμεν πρὸς τὸν Πανάγαθον Θεόν, τὸν εὐδοκῆσαντα οὕτως ἀξίως ἀναδειξαι τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα εἰς τὴν προεδρείαν τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἐκ περισσοῦ λαμπρύνῃ τὰς περικοσμούσας αὐτὴν ἀρετὰς καὶ θέσῃ τὸν λύχνον τῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως αὐτῆς ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ὅπως λάμπῃ πᾶσι τοῖς ἐγγύς καὶ τοῖς μακράν. Διὸ καὶ μετὰ προθυμίας τείνομεν καὶ ἡμεῖς χεῖρα κοινωνίας πρὸς τὴν ὑμετέραν φίλην Μακαριότητα ἀπονέμοντες αὐτῇ τὸν ἐν Κυρίῳ ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν καὶ τὰ ἐνδόμυχα συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ἐνδόξῳ ἀνόδῳ εἰς τὸν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος περικλητῆ θρόνον καὶ δλοψύχως εὐχόμενοι, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς

καθοδηγήσῃ τὰ διαβήματα αὐτῆς τῇ χάριτι τοῦ Πνεύματος εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ τῇ ἀγίᾳ αὐτοῦ Ἐκκλησίᾳ ἐποικοδομητικὸν καὶ ἐπωφελές.

Ἀνταποκρινόμενοι δὲ εἰς τὴν περὶ διαρκοῦς ἐπικοινωνίας καὶ συνεργασίας τῶν κατὰ μέρος ἁγίων ἀδελφῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν πρόνοιαν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος πρὸς ἐπίρρωσιν τῶν τῆς πίστεως καὶ ἀγάπης δεσμῶν καὶ διαφυλάξιν τῶν τῆς Ἐκκλησίας δογμάτων καὶ κανόνων, διαβεβαιούμεθα αὐτὴν ὅτι ἡ ἐπικοινωνία αὕτη καὶ συνεργασία εἴπερ ποτὲ δείκνυται νῦν ἀναγκαῖα καὶ κατεπίγουσα πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ποικίλων καὶ πολλαπλῶν κατὰ τῆς ἀμωμότητος ἡμῶν πίστεως ἐπιθέσεων καὶ πρὸς στερέωσιν τοῦ ἐμπιστευθέντος ἐκάστη τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν χριστιανικοῦ ποιμνίου ἐν τοῖς κόλποις τῆς ὀρθοδοξίας. «Ἀδελφὸς ὑπ' ἀδελφοῦ βοηθοῦμενος» λέγει ἡ θεία Γραφή, «ὡς πόλις ὄχυρά».

Ἐπειδὴ δὲ τὰ τῆς κατὰ μέρος καὶ τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησίας τιμαλφῆ συμφέροντα χορῆζουσι διηνεκοῦς μερίμνης καὶ ἀδιαλείπτου ἐντάσεως τῶν ἠθικῶν δυναμέων πρὸς προαγωγὴν αὐτῶν εἰς τὸ ποθοῦμενον τέλος, διὰ τοῦτο μετὰ συντετριμμένης καρδίας, παντὸς ἄλλου πρότερον, τὴν θεῖαν, ἐπικαλούμεθα ἀντίληψιν ἐπὶ τὴν ἡμετέραν ἀσθένειαν, ὅπως πάντες οἱ ἐμπιστευόμενοι τὴν χειραγωγίαν τοῦ περιουσίου λαοῦ οὐχὶ μόνον ἐμφορηθῶμεν ἀγαθῶν προαιρέσεων καὶ θελήσεως ἀκραιφνοῦς, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάρρους καὶ σταθερᾶς πεποιθήσεως προβῶμεν εἰς διεξαγωγὴν τῶν ἐκάστοτε προκειμένων ζητημάτων πρὸς ἐπιτυχεστέραν ἔκβασιν τῶν ἡμετέρων ἐλπίδων καὶ ἐνεργειῶν. «Θεὸς γάρ ἐστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ἡμῖν καὶ τὸ θέλει καὶ τὸ ἐνεργεῖν ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας» (Φιλιπ. 2,13).

Ἐπὶ ταῖς χρησταῖς ταύταις ἐλπίσιν ἀνυψούντες χεῖρας ἱκέτιδας πρὸς τὸν Ὑψιστον δεόμεθα ταπεινῶς, ἵνα τὴν μὲν πανταχόθεν πολεμουμένην χριστιανικὴν πίστιν, καὶ δὴ τὴν ὀρθοδοξίαν, διαφυλάττῃ ἀσινῆ καὶ ἀλώβητον, Ὑμῖν δέ, Μακαριώτατε Ποιμενάρχα, χαρίζηται δύναμιν καὶ σθένος πρὸς ἐπιτέλειαν τῶν ὑψηλῶν αὐτῆς καθηκόντων καὶ καταξιῶ αὐτὴν σὺν τῇ περὶ αὐτὴν σεβαστῇ χορείᾳ τῶν Ἱεραρχῶν καὶ τῷ θεοσεβεῖ χριστεπωνύμῳ πληρώματι ἐπὶ ἕτη ὅ,τι πλεῖστα ὑπαντιᾶν τὰς ἁγίας ἐορτὰς τῆς εὐσεβείας ἡμῶν ἐν ὑγιείᾳ πλήρει καὶ διελθεῖν τὸν νέον τῆς χρηστότητος Κυρίου ἐνιαυτὸν ἐν εἰρήνῃ καὶ πάσῃ εὐλογίᾳ.

Ἐν Βηρυτῷ τῇ 23 Ἰανουαρίου 1939.

Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

† Ο ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΕΡΒΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Ἄρ. 3,71 τῆς 23)10 Ἰανουαρίου 1939.

Βελιγράδιον.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ φίλτατε ἀδελφέ καὶ συλλειτουργῆ τῆς ἡμῶν Μετριότητος Κύριε Χρυσάνθε, τὴν Ὑμετέραν τιμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἄσμενοι καὶ ἐν χαρᾷ ἐδεξάμεθα μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἱερᾶς Συνόδου τὰ εἰρηνικὰ γράμματα τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος (ὑπ' ἀριθ. 2908 ἀπὸ 18/5 παρελθόντος μηνὸς Δεκεμβρίου π.ξ.), δι' ὧν Αὕτη ἀρχαίῳ στοιχοῦσα ἔθει ἀγγέλλει ἡμῖν τὴν ἐλέω Θεοῦ ἀνύψωσιν Αὐτῆς ἐπὶ τὸν θεόσωστον τῶν Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον.

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ πάντα πανσόφως ἐν τῇ ἑαυτοῦ Ἐκκλησίᾳ ἐκλέγων καὶ πρὸς οἰκοδομὴν τῶν ἀγίων τιθέμενος.

Ἡ Ἁγιωτάτη Ὁρθόδοξος Σερβικὴ Ἐκκλησία χαρᾷ εἰλικρινεῖ καὶ ἀνεκλαλήτῳ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τῆς Ὑμετέρας πανσόφου Μακαριότητος, ἀκαταπαύστως δοξολογοῦσα τὸν ἀόρατον καὶ ἀγρυπνον τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Κυβερνήτην, ὅτι ὡς διάδοχον τοῦ ἀειμνήστου καὶ περιφανοῦς Ἀρχιεπισκόπου Κυροῦ Χρυσοστόμου ἀνδρα πολλοῖς τοῖς πνευματικοῖς κεκοσμημένον χαρίσμασι καὶ σοφίᾳ καὶ πείρᾳ πῖονι πεπρωτισμένον ἀνεδείξατο, καθικετεύει τὸν Κύριον, ἵνα πληρώσῃ τὴν καρδίαν τῆς Ὑμετέρας τιμίας Μακαριότητος τῆς εὐλογίας καὶ τοῦ θείου αὐτοῦ ἐλέους καὶ χαρίσματος Αὐτῆς εἰρηνικὴν καὶ καρποφόρον ἀρχιερατείαν ἐπ' ἀγαθῶ καὶ σωτηρίᾳ τοῦ ἐμπεπιστευμένου Αὐτῆ ποιμνίου.

Ἐπιθυμοῦντες πάντοτε τὴν παρὰ πάντων ποθητὴν σύσφιγξιν τῶν σχέσεων τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ συνεργασίας πασῶν τῶν ἀγίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅπως ἐν ἀγαστῇ ἀδελφικῇ ὁμοιοῖα δυνηθῶσι νὰ ἐξέλθωσι νικηφόροι κατὰ πάντων τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διαβεβαιούμεθα μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἱερᾶς Συνόδου τὴν Ὑμετέραν περιπόθητον Μακαριότητα περὶ πάσης τῆς ἐξ ἡμῶν ἀντιλήψεως καὶ βοήθειας πρὸς πρόοδον τῆς ἀγίας Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀπανταχοῦ στερεώσιν τῆς ἐν πνεύματι ζωῆς τοῦ τε ὀρθοδόξου κλήρου καὶ λαοῦ, διατήρησιν καὶ ἄμυναν τῆς ὡς ἀληθοῦς ἐπιστήμης καὶ εἰρήνης καὶ εὐδοκίας, ὡς θεμέλιον παντὸς θεαρέστου ἔργου.

Ἀσπαζόμενοι δλοψύχως τὴν Ὑμετέραν πάνσοφον Μακαριότητα δεόμεθα πρὸς τὸν Πανύψιστον, ὅπως πάντοτε περιβάλλῃ διὰ τοῦ πλουσίου αὐτοῦ ἐλέους καὶ εὐλογίας τὴν Ὑμετέραν τιμίαν μοι Μακαριότητα, δλόκληρον τὴν ἀγίαν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν, τὸν φιλόχριστον καὶ εὐσεβέστατον Βασιλέα καὶ σύμπαντα τὸν εὐσεβῆ καὶ φίλον ἑλληνικὸν λαόν.

Τῆς Ὑμετέρας τιμίας Μακαριότητος ἐν Χῶ τῷ Κυρίῳ φίλτατος ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργὸς

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΩΝ ΣΕΡΒΩΝ
ΓΑΒΡΙΗΛ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Μ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἐπίσης δημοσιεύομεν κατωτέρω τὴν ἀπάντησιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κυρίου Χρυσάνθου εἰς τὴν ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ δημοσιευθεῖσαν συγχαρητήριον ἐπιστολὴν τοῦ Προεδρεύοντος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βιδινίου Νεοφύτου.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2α Φεβρουαρίου 1939.
Ἄριθ. Πρωτ. 786.

Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Βιδινίου Κύριον Νεόφυτον, Προεδρεύοντα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας.

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ, Ἐλάβομεν τὰ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 29 Δεκεμβρίου 1938 καὶ ὑπ' ἀριθ. 11591 τίμια γράμματα τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, περιέχοντα τὰς συγχαρητήριους εὐχὰς αὐτῆς καὶ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ ἡμῶν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν καὶ τὴν Προεδρείαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς ἐπὶ ταῖς εὐχαῖς καὶ τῇ περικλειομένη ἐν τοῖς γράμμασιν ἀγάπῃ καὶ τῷ πόθῳ τῆς ἐνισχύσεως τῶν ἀγαθῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν.

Κληρονομήσαντες παρὰ τῆς κοινῆς Μητρὸς ἡμῶν Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τὴν παλαιὰν ἀγάπην πρὸς τὸν εὐσεβῆ Βουλγαρικὸν λαόν, ὃν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ἐγέννησε καὶ ἐν πέτρᾳ πίστεως Ὁρθόδοξου ἑστερέωσεν, ἀνανεοῦμεν τὴν ἀγάπην ταύτην καὶ διὰ τῶν εὐλογιῶν τῆς κοινῆς Μητρὸς θὰ ἐργασθῶμεν ὅση ἡμῖν δύναμις ὑπὲρ ἐνισχύσεως σχέσεων ἀγαθῶν μεταξὺ τῶν ἀγιωτάτων ἡμῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης.

Τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος

ὁ ἀδελφὸς ἐν Χριστῷ

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ

Ἐπίσης δημοσιεύομεν κατωτέρω τὴν ἀπάντησιν τῆς Α. Μακαριότητος εἰς τὴν δημοσιευθεῖσαν ἤδη ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ συγχαρητήριον ἐπιστολὴν, ἣν ἐκ τῶν πρώτων ἔσπευσε νὰ ἀποστείλῃ ἡ Α. Χάρις ὁ Πριμάτος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καντερβουρίας.

Πρὸς τὴν Α. Χάριτα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντερβουρίας. Σεβασμιώτατε καὶ λίαν ἀγαπητὲ ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Μετὰ συγκινήσεως ἐκομισάμεθα τὰ ἀδελφικὰ γράμματα τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου ἡμῖν Χάριτος, πολὺν περικλείοντα ἐν ἑαυτοῖς τὸν θησαυρὸν τῆς ἀγάπης.

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰς ἀδελφικὰς συγχαρητήριους εὐχὰς ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ ἡμῶν εἰς τὸν ἀγιώτατον θρόνον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῆς

Προφθραίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Αἱ εὐχαὶ τῆς Ὑμετέρας Χάριτος εἶψαν ἡμῖν πρὸς ἐνίσχυσιν εἰς τὴν ἀνατεθεῖσαν ἡμῖν βαρεῖαν ταύτην διακονίαν, ἵνα συνεργούντος τοῦ Κυρίου ὁ ζυγὸς καταστῆ χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον ἑλαφρόν.

Μνήμονες καὶ ἡμεῖς τῆς παλαιᾶς ἀγάπης καὶ κοινῆς συνεργασίας, ἀνανεοῦμεν τοὺς θεσμοὺς αὐτῆς ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ καὶ Προεδρικοῦ ἡμῶν ἔργου καὶ βεβαιούμεν, ὅτι θὰ ἐργασθῶμεν ὅση ἡμῖν δύναμις πρὸς στενωτέραν σύσφιξιν τῶν συνδεόντων τὰς δύο Ἐκκλησίας ἀρχαίων δεσμῶν, ὥστε νὰ καταστήσωμεν μὲν τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ ἰσχυροτέρας εἰς τοὺς ἀγῶνας κατὰ τῆς λυμαινομένης τὰ ἔθνη ἀπιστίας καὶ τοῦ ἕλισμοῦ, νὰ διαφυλάξωμεν δὲ ἐν τοῖς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἡμετέραν ποιμαντορίαν ἐμπιστευθεῖσι λαοῖς ἀνένδοτον τὸ φρόνημα τῆς καινῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καὶ ἀδιάσειστον τὸ στερέωμα τῆς πίστεως, εἰς δόξαν τοῦ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σάρκα φορέσαντος καὶ ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ.

Ἐπὶ τούτοις εὐχόμενοι, ἵνα ὁ ἀνατέλλον νέος ἐνιαυτὸς τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου ἡ τῇ Ὑμετέρᾳ Χάριτι καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτῆς αἴσιος καὶ πλήρης εὐλογίας, ἐπιβραβεύσῃ δὲ τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης ἀδελφικῆς

ἀδελφὸς ἐν Χριστῷ

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ

Εἰς τὴν ὡσαύτως ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ δημοσιευθεῖσαν συγχαρητήριον ἐπιστολὴν τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Γραφείου τῆς Γερμανικῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας ἡ Α. Μακαριότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ἀπήντησεν ὡς ἀκολούθως:

† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Τῆ 6ῃ Ἰανουαρίου 1939.

Σεβασμιώτατε,

Ἔλαβον τὰ τίμια γράμματα τῆς ὑμετέρας φίλης Σεβασμιότητος, προσκομίζοντά μοι τὴν ἀγάπην καὶ τὸν χαριετισμὸν καὶ τὰς εὐχὰς αὐτῆς καὶ τῆς Γερμανικῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ ἐλέῳ Θεοῦ ἐλλογῇ μου ὡς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Προέδρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ καλοὶ λόγοι, οὓς ἐν τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ εὐρηστήθητε νὰ εἴπητε περὶ Ἑλλάδος, τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ περὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ πλοῦτου τῆς πνευματικῆς αὐτῆς οὐσίας καὶ τῆς μεγάλης ἱστορικῆς σημασίας αὐτῆς, ὃν τοσοῦτον κατὰ καιροὺς ἐξῆρεν ἡ Γερμανικὴ Θεολογικὴ Ἐπιστήμη, συνεκίνησαν ἡμᾶς βαθύτατα.

Εὐχαριστοῦμεν ἐπὶ πᾶσι τούτοις θερμῶς, διαβεβαιούμεν δὲ ὅτι θὰ πράξωμεν πᾶν τὸ ἐφ' ἡμῖν πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν καλῶν σχέσεων τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς Γερμανικῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας, περιβάλλοντες ἅμα διὰ στοργῆς καὶ ἀγάπης πολλῆς τὴν ἐν Ἀθῆναις Γερμανικὴν Εὐαγγελικὴν Κοινότητα.

Εὐχόμενοι, ἵνα ὁ νέος ἐνιαυτὸς τῆς χρηστότητος

Κυρίου ἡ τῇ ὑμετέρᾳ φίλῃ Σεβασμιότητι καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτῆς πλήρης τῆς εὐλογίας τοῦ Κυρίου, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης,

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ

Ἐπανόρθωσις. Ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας εἰς τὴν ὑπογραφὴν τῆς Α. Χάριτος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντερβουρίας εἰς τὸ ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ δημοσιευθὲν γράμμα πρὸς τὴν Α.Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ἐτέθη ἡ λέξις Κανταβουρίας ἀντὶ Καντερβουρίας.

Η ΑΠΩΛΕΙΑ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

Καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῶν τριῶν τελευταίων ἰδίως δεκαετιῶν ὁ κλυδωνίσας τὴν ζωὴν τῶν λαῶν παγκόσμιος σάλος ἐπήνεγκε τσαούτην σύγχυσιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, ὥστε δύναται νὰ λεχθῆ ὅτι ἐφυγαδεδύθη ἀπὸ τὰ στήθη των ἡ χαρὰ καὶ δὴ κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ κινδυνεύῃ νὰ νομισθῆ ὅτι ἐξηνεμίσθη ὀριστικῶς ἡ ἐλπίς τῆς εὐρέσεώς της. Ἡ ἐπὶ τόσον χρόνον διαρκούσα μεταξὺ τῶν ἔθνων διαταραχὴ ἤρχισε νὰ μορφώνη τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ ἀστάθεια τοῦ κόσμου κατέστη μόνιμος, διότι ἐπὶ τόσον μακρὸν χρόνον οὐδαμῶθεν διεφάνη ἡ ἐλπίς ἐναρμονίσεώς τινος τῶν σκέψεων, τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν βουλήσεων τῶν ἔθνων, ὥστε ἡ ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητος νὰ ἐπανεύρη τὸν φυσικὸν της ροῦν, τιθεμένου τέρατος εἰς τὰς κρίσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ τόσα ἔτη κρατοῦν τοὺς πάντας ἐν τόσον συνεχεῖ καὶ ἐντεταμένη ἀθυμίᾳ.

Ἐπάρχει τόση καχυποψία καὶ ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης μεταξὺ τῶν κρατῶν, ὥστε κοινὸς εἶνε ὁ φόβος καὶ ἀπὸ τῶν γειτόνων καὶ ἀπὸ τῶν μακρὰν καὶ βαρεῖα πῆζει τοὺς πάντας ἀνησυχία. Ἡ δυσπιστία δὲ αὕτη ἀπὸ πολλοῦ μεταφράζεται εἰς τεραστίαν αἰξήσιν τῶν ἐξοπλισμῶν, εἰς ἀπαραδειγματίστον συσσώρευσιν δυσπολογίστου εὐφλέκτου ὕλικου, ἐκ τῆς ὁποίας προκύπτει φυσικὴ ἡ ἐντύπωσις ὅτι ὄχι μόνον ἐπικρατεῖ ἡ σύρραξις, ἀλλὰ καὶ ὅτι αὕτη θὰ ἦνε γενικὴ, δυσυπολογίστου ἐκτάσεως. Ὁλος ὁ κόσμος ἀπέβη μία γιγαντιαία πυροτιδαποθήκη, ἡ ὁποία δύναται ν' ἀναφλεγῆ ἐκ τυχαίου σπινθήρος εἰς πᾶσαν στιγμήν.

Ἀλλὰ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ταράττουν καὶ ἄλλα νέφη, συνεφανισθέντα καὶ συσσωρευθέντα εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς ζωῆς. Ἐννοοῦμεν τὴν ἐκ τοῦ κλονισμοῦ τῶν ὑψίστων ἀξιῶν ἐπελθοῦσαν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἀναορίαν, τὴν ἀρνησιν τῆς ὑψίστης αὐθεντίας, τὸ κῦρος τῆς ὁποίας κατησφάλιζε τὴν ἁρμονίαν καὶ παρεῖχεν ἔρεισμα πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν ψυχῶν. Οὐδέποτε ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἡ ἀρνησις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀποκλειστικὴ εἰς τὴν ὕλην προσήλωσις ἔλαβεν ἔκτασιν τσαούτην, ὅση παρατηρεῖται κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, ἀλλὰ καὶ χαρακτῆρα τοιοῦτον, οἷον ἐμφανίζει ἡ σύγχρονος μαχητικὴ ἀθεΐα, ὡς μαρτυροῦν τὰ τελούμενα ἐν τῇ μεταπολεμικῇ Ρωσίᾳ, τῷ Μεξικῷ καὶ τῇ Ἰσπανίᾳ.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς συγχύσεως καὶ τῶν φόβων καὶ πρὸ τοῦ ἀδιεξόδου ὑπάρχουν ψυχαί, αἱ ὁποῖαι ἀγωνίζονται νὰ ἐπανεύρουν τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἐκ τῆς

ζωῆς τῶν ἀνθρώπων χαρὰν εἰς τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ σωτηρία ἀπὸ τῶν μαστιζόντων τὴν ἀνθρωπότητα δεινῶν καὶ ἡ ἐκ τῆς τρομερᾶς ἀγωνίας λύτρωσις δύναται νὰ προέλθῃ μόνον ἐκ τοῦ κατ' ἐξοχὴν, τοῦ μοναδικοῦ Λυτρωτοῦ. «Οὐδὲν γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις, ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς». Αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἐν ᾧ καὶ δι' οὗ συνετελέσθη ἡ λύσις τοῦ δυσκολωτέρου τῶν ἀνθρωπίνων προβλημάτων, ἡ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας λύτρωσις, ἀποτελεῖ τὴν ταχεῖαν καὶ ὀριστικὴν σωτηρίαν ἀπὸ πάντων τῶν συνεχόντων σήμερον τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων κακῶν. Οὐδὲν ἄλλο ὄνομα λαλεῖ πλουσιώτερον, τελειότερον καὶ σωτηριωδέστερον πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, ὅσον τὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Δὲν ἔλειψαν τελείως ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνους κοινωνίας οἱ πιστεύοντες ὅτι ὁ Χριστὸς ἀποτελεῖ τὸν φωτίζοντα τὰ σκότη τῆς ζωῆς μοναδικὸν ἥλιον, καὶ ὅτι, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει κοινωνία ἀνθρώπων, ἐν τῷ ὄνοματι τοῦ Χριστοῦ συσχετομένων, ὁ Κύριος εὐρίσκεται ἐν μέσῳ αὐτῶν. Ἐκ τῆς θείας ταύτης παρουσίας ἐνισχυόμενοι ὅσοι πιστοί, τρέφουν τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ καταστῆ δυνατὴ ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἀμοιβαίας μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εὐδοκίας καὶ θὰ ἀρθῆ τὸ ἀδιεξίτητον χάος, εἰς τὸ ὁποῖον περιεπλάκη ἡ σύγχρονος ἀνθρωπότης.

Ἡ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΚΑΡΠΟΥ ΣΥΚΗΣ ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Δ'

(Λουκ. ΙΓ'. 6—9)

Ἐκ τῆς παραβολῆς τῆς ἀκαρποῦ συκῆς διδασκόμεθα, ὅτι ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἔλεος μακροθυμεῖ, περιμένων ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν ἐπιστροφὴν καὶ μετάνοιαν τοῦ ἀνθρώπου. Εἶνε διδασκαλία τῆς θεοπνεύστου Ἀγίας Γραφῆς, ἐν ἣ διδάσκεται πᾶσα θεία διδασκαλία πρὸς ὠφέλειαν καὶ σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Θεὸς ἀπέστειλε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν μονογενῆ εἰς τὸν κόσμον, ὅστις ἐδίδαξε καὶ ἔπαθε τὸν ἀτιμωτικὸν θάνατον, θάνατον τοῦ Σταυροῦ, πρὸς σωτηρίαν παντὸς ἀνθρώπου. «Οὐκ ἦλθον, λέγει, καλέσαι δικαίους, ἀλλ' ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν» (Ματθ. θ', 13). «Ἦλθον ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός». (Λουκ. ιθ', 10). Μακροθυμεῖ περιμένων τὴν ἐπιστροφὴν, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος «μακροθυμεῖ εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, μὴ βουλόμενος τινὰς ἀπολέσθαι, ἀλλὰ πάντας εἰς μετάνοιαν χωρῆσαι» (Β' Πέτρ. γ', 9). Ἡ ἐπιστροφὴ καὶ μετάνοια ἐξευμενίζου τὸν Κύριον καὶ φέρουν τὴν σωτηρίαν ἐν τῇ πίστει πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. «Μετανοεῖτε καὶ πιστεύετε ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ» (Μαρκ. α', 15). Μόνον διὰ τῆς χάριτος τοῦ δι' ἡμᾶς παθόντος καὶ ἀναστάντος Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ ἀνθρώπος ἀναγεννᾶται καὶ σώζεται (Πράξ. δ', 12), διότι ἡ θρησκεία τοῦ Εὐαγγελίου δὲν εἶνε θρησκεία τῶν αἰσθησέων, ἀλλὰ θρησκεία καθάρσεως καὶ δυνάμεως καὶ ζωῆς· θρησκεία ἐμπνέουσα τὴν πεποίθησιν, τὴν ἀγάπην, τὴν ψυχικὴν γαλήνην καί, ἐπὶ πᾶσι, τὴν προσδοκίαν ἄλλης ζωῆς, θειο-

τέραν τῆς ὁποίας οὐδεὶς δύναται ν' ἀξιοθῆ, ἐὰν μὴ πρότερον καταυγασθῆ ὑπὸ τῶν ζειδῶρων ἀκτίνων τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἐπὶ τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὸν Θεόν, ὡς εἶνε ἀδύνατος ἡ μεταβολὴ τοῦ σιδήρου εἰς χρυσόν. Φρονοῦν, ὅτι οἱ ἀνθρώποι γεννῶνται φύσει κακοὶ καὶ ἐγκληματῆται. Ἐπομένως εἶνε περιττὴ ἡ διδασκαλία καὶ ἡ ἐνέργεια περὶ μετάνοιαν τοῦ ἀνθρώπου. Οὕτω ἔλεγον καὶ οἱ ἀρχαῖοι. «Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ράδιον» «Φύσεως ἀποστῆναι χαλεπὸν» (Ἀριστοφ. Σφήκας 1457). «Οὐκ ἐκ παντὸς ξύλου γίνεταί Ἐρμῆς». Ἡ θεωρία, ἀναπτυσθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ ἱατροῦ Λομπρόζο († 1909), ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶνε προωρισμένος εἰς τὸ ἐγκλημα, ὅτι φέρει ἀπὸ γενετῆς καὶ γενεᾶς τὸ σπέρμα τοῦ κακουργήματος, ἥκιστα εἶνε ὀρθὴ καὶ ἀπεδοκιμάσθη ὑπὸ τῶν νεωτέρων. Κατ' αὐτὸν ὁ ἐγκληματίας δὲν πρέπει νὰ τιμωρῆται, διότι ὑπάρχει τιμωρία ὅπου καὶ εὐθύνη· ἀλλὰ παρὰ τῷ φυσιολογικῶς ἐγκληματίᾳ δὲν ὑπάρχει τοιαύτη περίπτωσις. Ἡ ποινὴ ἄρα οὐδένα δύναται νὰ ἔχη σκοπὸν ἢ τὸν τῆς ἐξοβελίσεως τοῦ παρασίτου. Τὴν θεωρίαν ταύτην ἀνέπτυξεν ὁ Λομπρόζο ἐν τῷ ἔργῳ του «ὁ ἐγκληματίας ἀνθρώπος» κατὰ τὸ 1876.

Βεβαίως ἡ μετάνοια, ἡ μεταβολὴ δηλ. τῶν νοημάτων καὶ αἰσθημάτων, ἡ ἀναγέννησις καὶ θεραπεία, δὲν εἶνε εὐκόλος, καὶ δὴ ὅταν συνειθίσῃ τις ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐν τῇ κακίᾳ καὶ εὐρίσκειται ἐν μέσῳ κοινωνίας καὶ «γενεᾶς σκολιᾶς καὶ διεστραμμένης». Ἀκόμη δυσκολωτέρα εἶνε ἡ μετάνοια καὶ ἐπιστροφὴ, ὅταν ὁ ἀνθρώπος σκοτισθῆ ὑπὸ τῶν ψευδῶν ἀρχῶν καὶ διδασκαλιῶν, διότι ἡ συνείδησις ἐπισκοπίζεται καὶ διαφθείρεται ἡ καρδία. «Εἰ τὸ ἐν σοὶ φῶς σκότος ἐστὶ, τὸ σκότος πόσον;» (Ματθ. ζ', 23). Ἄλλ' ὁ ἀνθρώπος εἶνε ἀνθρώπος· εἶνε ὄν λογικὸν καὶ ἐλεύθερον. Ὁ ἀνθρώπος μορφώνεται πνευματικῶς καὶ ἀνυψῶνται διὰ τῆς παιδείας καὶ διαπλάσσειται διὰ τῆς ἀληθοῦς ἀγωγῆς. Ὁ δαιμόνιος Πλάτων ἔλεγεν: «Ἀνθρώπος παιδείας μὲν ὀρθῆς τυχὼν καὶ φύσεως εὐτυχοῦς, θειότατον, ἡμερώτατόν τε ζῶον γίνεσθαι φιλεῖ· μὴ ἱκανῶς δὲ ἢ μὴ καλῶς τραφέν, ἀγριώτατον ὁπόσα φύει ἡ γῆ» (Νομ. Α' 766). Ὁ δὲ Ἐρασμος λέγει «οἱ ἀνθρώποι δὲν γεννῶνται, ἀλλὰ μορφοῦνται». Ἡ παιδεία ὅμως μόνη δὲν μορφώνει τοὺς ἀνθρώπους καὶ δὲν εἶνε ἡ μόνη πανάκεια καὶ θεραπεία τῶν κακῶν. Ἡ παιδεία καθ' ἑαυτήν, ἄνευ δηλ. τῆς διαπλάσεως τῆς καρδίας, ἥκιστα συντελεῖ εἰς τὴν ἠθικὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ ἀνθρώπου. Τούναντίον, προσπαθεῖ οὗτος διὰ τῆς ἀναπτύξεως νὰ δικαιολογῇ τὰς ἁμαρτίας καὶ τὰς κακίας. Οὕτω πολλοί, περιπίπτοντες εἰς τὴν ἀπιστίαν, ζητοῦν νὰ ἐπαναπαύσουν τὴν συνείδησίν των ἐπὶ ταῖς ἠθικαῖς παρεκτροπαῖς. «Εἰς μάτην λεπτολόγος αἰὼν, λέγει ὁ Βοσσοῦετος, καθ' ὃν ἐπιθυμοῦν ν' ἀμαρτάνουν μετὰ λόγον καὶ καθ' ὃν διὰ νὰ ἐπιτρούψουν εἰς ἑαυτοὺς οἱ ἀνθρώποι τὰς ἀδυναμίας των, ζητοῦν νὰ θεσπίζου ἀξιώματα· τόσα δὲ ἄφρονες ψυχαὶ ἐπιδιώκουν ἀνάπαυσιν ἐν τῷ ναυαγίῳ τῆς πίστεως· δὲν καταβάλλουν δὲ προσπαθείας ἐναντίον τῶν ἰδίων ἑαυτῶν των παρὰ διὰ νὰ νική-

σουν οὐχὶ τὰ πάθη των, ἀλλὰ τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος».

Ὁ ἄνθρωπος μεταβάλλεται ἐσωτερικῶς καὶ ἀποκτᾷ νέαν καρδίαν διὰ τῆς θρησκείας, τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πεφυτευμένος ὁ χριστιανός, ἀναγεννᾶται διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ δὴ καὶ μάλιστα λαμβάνει δύναμιν καὶ ἰσχὺν μὲ τὴν ὁποίαν νικᾷ τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὰ πάθη τῆς σαρκός, διότι «Κύριος μακρόθυμος καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ» (Ναοῦμ. α', 3). Ἀποβάλλει «τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, τὸν φθειρόμενον κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης» καὶ «ἐνδύεται τὸν καινὸν ἄνθρωπον τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας» (*Ἐφεσ. δ' 22—24).

Ἡ μετάνοια, λοιπόν, ἀπαραίτητος παντὶ ἀνθρώπῳ, εἶνε δυνατὴ δυνάμει τῆς ἐλευθερίας αὐτοῦ καὶ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου. Οὕτω μετενόησαν καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Θεὸν χιλιάδες ἀνθρώπων οὕτω μετεβλήθησαν οἱ τελῶναι καὶ ἄσωτοι, οἵτινες ἐγένοντο ἄγιοι καὶ ἀφιέρωσαν τὴν ζωὴν των εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ «καὶ ἐσταύρωσαν τὴν σάρκα σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις» (Γαλ. ε', 24). Ὁ Κύριος πάντοτε ἐδίδαξε τὴν μετάνοιαν· οἱ θεοκίηρες Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν τὴν μετάνοιαν. «Μετανοήσατε καὶ βαπτισθήτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ λήψεσθε τὴν δωρεάν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (Πράξ. β', 38)· καὶ ἄλλαχού «μετανοήσατε οὖν καὶ ἐπιστρέψατε εἰς τὸ ἐξαλειφθῆναι ὑμῶν τὰς ἁμαρτίας ὅπως ἂν ἔλθωσι καιροὶ ἀναψύξεως ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου («αὐτόθ. γ', 19). Ἡ μετάνοια ἐκηρύχθη εἰς πάντα ἄνθρωπον, Ἰουδαῖον καὶ Ἑθνικόν, πρὸς σωτηρίαν. «Καὶ τοῖς ἔθνεσιν ὁ Θεὸς τὴν μετάνοιαν ἔδωκεν εἰς ζωὴν» (αὐτόθ. ια', 18) διότι ὁ Κύριος ἦλθε καὶ ἐσταυρώθη καὶ ἔπαθε διὰ νὰ καταλλάξῃ τὸν ἄνθρωπον μετὰ τοῦ Θεοῦ (Β' Κορινθ. ε', 19). Δὲν ἀρκεῖ δὲ νὰ πιστεύῃ τις, ὅτι ὑπάρχει Θεὸς καὶ Θεία Πρόνοια καὶ αἰώνιος ζωὴ, ἀλλ' ἀνάγκη τὰς ἀληθείας ταύτας νὰ θησαυρίξῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του καὶ νὰ μεθαρμόσῃ πρὸς αὐτὰς τὴν ζωὴν του. Τότε δὲ πράγματι πιστεύομεν εἰς τὸν Θεόν, ἐὰν λατρεύωμεν αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ καὶ ἐκπληρώμεν τὸ θέλημά του. Ἡ καρδιά εἶνε ἡ ἐστία τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἠθικοῦ βίου καὶ εἰς τὴν ἀναζωπύρωσιν ταύτης πρέπει νὰ τείνῃ ὁ ἄνθρωπος, καθιστῶν αὐτὴν καινὴν. Τότε δὲ ἡ πίστις ἔχει τὴν νίκην, ἀποβάλλουσα τὸν νεκρὸν αὐτῆς τύπον, ἐφ' οὗ ἐπαναπαύονται πολλοί.

† Ο ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἐπεὶ τῶν ἐλαχίστων.

Ὁ κατ' αὐτὰς ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως γενόμενος ἔρανος ὑπερ τῶν δυσσιτίων τῶν ἀπόρων μαθητῶν ἀπέδωκεν ὄντως πλοσίαν τὴν συγκομιδὴν. Τοῦτο μαρτυρεῖ ὅτι ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία καὶ συνείδησις τῆς πραγματικῆς ἐνδεείας ἔχει καὶ εἶνε πάντοτε πρόθυμος εἰς ἐπιχειρήματα τῆς ἀνεχειρίας, ὡς δῆλον ἀποβαίνει ἐκ τῶν

ἐράνων, τῶν ἐκάστοτε διενεργουμένων ὑπὲρ τῶν δυστυχοῦντων. Ἀλλὰ ταύτην τὴν φορὰν ἡ κοινωνικὴ προσοχὴ εἶχεν ἐπιστηθῆ εἰς τὰ τέκνα τῶν ἀπορωτέρων τάξεων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, αἵτινα εἶνε ὑποχρεωμένα νὰ σπουδάζουν ὑπὸ τὰς δυσμενεστέρας τῶν συνθηκῶν, διότι στεροῦνται τῆς καταλλήλου καὶ ἐπαρκοῦς τροφῆς, ἣτις εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖα δι' ὀργανισμὸς τρυφεροῦς καὶ ἐξαντλουμένου εἰς τὰς μελέτας των. Εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν προσφιλέτης εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν παιδικὸς κόσμος, οἱ ἀδελφοὶ του «οἱ ἐλάχιστοι», διὰ τὴν πρὸς τοὺς ὁποίους συμπεριφορὰν θὰ ζητηθῆ ἐν καιρῷ ἴδιος ὑπὸ τοῦ Κριτοῦ λόγος.

Ἐν τῷ συγγράμματι «Ἐκκλησία Στρατευομένη» τοῦ διαπρεποῦς ἀγγλοῦ συγγραφέως Christopher Dawson ἀναγινώσκωμεν: «ὑπάρχει ἰκανὸς ἀριθμὸς διαφόρων Ἰερουσαλήμ. ὑπάρχει ἡ μουσχοβιτικὴ Ἰερουσαλήμ ἡ ὁποία δὲν ἔχει νόον· ὑπάρχει ἡ Ἰερουσαλήμ τοῦ κ. Χίτλερ, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ἔβραίους· ὑπάρχει καὶ ἡ Ἰερουσαλήμ τῶν κοινωνικῶν μεταρρυθμιστῶν, ἡ ὁποία εἶνε ὅλη προάστεια. Οὐδεμία ὅμως ἐξ αὐτῶν εἶνε ἡ Ἰερουσαλήμ τοῦ Blake, πολὺ δ' ὀλιγώτερον ἡ «πόλις ἡ ἀγία», τὴν ὁποίαν ὁ ἀπόστολος τῆς Ἀποκαλύψεως εἶδε «καταβαίνουσαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἡτοιμασμένην ὡς ἵμνην νεοκοσμημένην τῷ ἄνδρὶ αὐτῆς».

Ὁ Blake (William, 1757—1827) ἦτο ἀγγλὸς ποιητῆς καὶ καλλιτέχνης χαράκτες, μυστικοπαθῆς καὶ ὀραματιστής, μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου εἶνε καὶ τὸ ἀνωτέρω ἀναφερόμενον «Jerusalem» (1804).

Περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου ἐν Tabaram τῶν Ἰνδιῶν (παρὰ τὴν Madras) συνεκροτήθη παγκόσμιον συνέδριον τῶν ἱεραποστολῶν, μετὰ τριετὴ προπαρασκευῆν. Τοῦτο ἀπετελέσθη ἐκ 464 ἀντιπροσώπων, ἐν οἷς 56 γυναῖκες, οἱ πλείστοι δ' αὐτῶν ἦσαν πάστορες. Ἐμελετήθη ἡ σκοπιμώτερα διοργάνωσις τῶν ἀριστυστάτων, ἰδίως ἐν τῇ Ἀπὸ Ἀνατολῆ καὶ Ἀφρικῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ συζητήσεως ἐγένοντο περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν βῆσεων τῆς πίστεως, περὶ τῆς εὐθύνης τῶν ἰθαγενῶν ἐκκλησιῶν ἐπὶ βάσεων προΐουσης ἀνεξαρτησίας, περὶ τῆς μορφώσεως τῶν ἰθαγενῶν παστώρων, περὶ τῆς θέσεως τῶν εὐρωπαϊκῶν ἱεραποστολῶν μεταξὺ τῶν ἰθαγενῶν ἐκκλησιῶν κλπ. Ἐκ τῶν συζητήσεων διεπιστώθη, ὅτι σπουδαία μεταβολὴ συντελεῖται σήμερον, καθ' ἣν τὸ κέντρον βαρύντηος τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου μετατίθεται ἀπὸ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἀφρικὴν, θαυμαστῆ δ' αὔξεισις αὐτοῦ παρατηρεῖται ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλας χώρας. Πρὸς τοῦτους ἐτονίσθη ὅτι ἡ αὔξεισις τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν χριστιανῶν ἀποδεικνύει ὅτι, παρὰ τὰς οικονομικὰς δυσπραγίας, τὴν πολιτικὴν ἀβεβαιότητα, τὰς ἐθνικὰς προσπαθείας πρὸς ἀφύπνισιν τῶν καθαρῶς ἐθνικῶν θρησκειαῶν, τέλος, παρὰ τὴν πρόοδον τῆς ἀντιθρησκευτικότητος ἐν Εὐρώπῃ, ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐξαπλοῦται καὶ ἡ σημασία τοῦ Χριστοῦ βασιλέως μεταφέρεται συνεχῶς ἀπὸ χώρας εἰς χώραν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κατὰ τὴν προλαβοῦσαν ἑβδομάδα ἡ Ι. Σύνοδος ἐπελήφθη τῆς κατ' ἀρῆθρον ἐπεξεργασίας τοῦ σχεδίου τοῦ νέου ἐνοριακοῦ Νόμου, ἐπενεγχοῦσα, ὅπου ἔδει, τὰς δεούσας τροποποιήσεις.

Τὸ Δευτεροβάθμιον δι' Ἀρχιερεῖς Συνοδικὸν Δικαστήριον ἐκδικάσαν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτισης κ. Ἰωάννου ἐπεκύρωσε τὴν περὶ ἐκπτώσεως ἀπὸ τοῦ θρόνου του πρωτόδικον κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν.

Τὸ Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων ἀπέστειλεν Ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας, παρακαλουμένους, ἵνα

ἀναστρέψωσι πᾶσαν σχετικὴν ἐνέργειαν τῶν Μητροπ. Συμβουλίων, ἀποσκοποῦσαν εἰς τὴν συγχώνευσιν ἢ καταργήσιν ἐνόριων, ἐφ' ὅσον πρόκειται νὰ τροποποιηθῇ ὁ ἐνοριακὸς Νόμος.

— Διὰ Β. Διατάγματος διωρίσθη ἱεροκήρυξ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ξάνθης ὁ ἱεροδιάκονος Μελέτιος Καραμπίνης.

— Συνοδικῆ διαγνώμη ἐχορηγήθη τῷ μὲν Σεβ. Μητρο. Φωκίδος πενθήμερος τῷ δὲ Σεβ. Μητρο. Χαλκίδος δεκαήμερος δι' ἀτομικὴν αὐτοῦ ὑπόθεσιν.

— Ὡσαύτως τῷ Σεβ. Μητρο. Ἀττικῆς ἐχορηγήθη ἄδριστος ἄδεια πρὸς νοσηλείαν, τῷ δὲ Σεβ. Μητρο. Τριφυλίας δεκαήμερος δι' ἀτομικὴν αὐτοῦ ὑπόθεσιν.

— Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἔτους ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Βασιλόπουδος τῆς Ἑλλάδος Νικολάου, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀνήλθε τῇ παρελθούσῃ Τετάρτῃ εἰς τὸ ἐν Δεκελείᾳ Βασιλικὸν Κοιμητήριον καὶ ἐτέλεσεν ἐπιμνημόσυνον δέησιν, παρουσία τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκιπίσσης Ἑλένης τοῦ Νικολάου καὶ τῶν τριῶν Πριγκιπίσων θυγατέρων αὐτῆς Ὀλγας τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Ἀντιβασιλέως Παύλου τῆς Γιουγκοσλαβίας, Ἐλισάβετ Κομητῆς τοῦ Τέρρην καὶ Μαρίνης Δουκίσης τοῦ Κέντ.

— Ἐντολῇ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Παντελεήμων μετέβη εἰς τὰ Ἀνάκτορα καὶ ὑπέβαλε διὰ τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα ἐπίσημον γράμμα, δι' οὗ ἡ Α. Μακαριότης, ἀποφάσει τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀνταλλαξίμων κοινοτικῶν καὶ κοινωφελῶν περιουσιῶν, ἐδώρησατο τῇ Α. Μεγαλειότητι, ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ θησαυροῦ τοῦ Ταμείου Ἀνταλλαξίμων, τὸ ἀρίστης Ποντιακῆς τέχνης ἱερὸν Ἑυαγγέλιον, οὐτινος ἐγένετο τὸ πρῶτον χοῦσις ἐν τοῖς Ἀνακτόροις κατὰ τὸ βᾶπτισμα τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκιπίσσης Σοφίας τοῦ Διαδόχου.

— Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς Ἑβδομάδος τοῦ πρασίνου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐξαπέλευσεν ἐγκύκλιον πρὸς τὸ πλῆρωμα τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ συνέστησεν, ὡς πάντες συντρέξωσιν, καθ' ἕναστος δύναται, τὸ ἐξόχως κοινωφελές καὶ ἐκπολιτιστικὸν ὑπὲρ τοῦ πρασίνου ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀπ' ἀρχῆς ἡ Α. Μακαριότης μετὰ πολλῆς ἀγάπης περιέβαλεν. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστου τῶν ὑπὸ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων καθορισθέντων τμημάτων δενδροφυτεύσεως ὁ Μακαριώτατος ὤρισεν, ὅπως παραστῇ καὶ εἰς ἱερεῦς, ἵνα ἀπαγγεῖλῃ εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου συνταχθεῖσαν δέησιν κατὰ τὴν φύτευσιν τοῦ πρῶτου δένδρου. Προσωπικῶς ἡ Α. Μακαριότης θέλει παραστῇ καὶ δεηθῇ εἰς τὰ τμήμα Ἀμπελοκήπων, ἔνθα ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς θὰ φυτεύσῃ τὸ πρῶτον δένδρον. Ἡ ἐν λόγω δέησις, ἐπὶ τῇ βάσει εὐχῶν τοῦ Εὐχολογίου συντεθείσα, ἔχει οὕτως:

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ ἐν ἀρχῇ τῆς δημιουργίας Σου ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὸν μὲν οὐρανὸν κατακοσμήσας διὰ τῶν μεγάλων φωστῆρων, ὥστε φαίνειν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ θαυμάζεσθαι δι' αὐτῶν Σε τὸν μόνον Δημιουργὸν καὶ Δεσπότην τῆς κτίσεως τὴν δὲ γῆν κατακοσμήσας γλῶσσι καὶ χόρτῳ, καὶ ποικιλίᾳ σπερμάτων σποριμῶν κατὰ γένος, καὶ πᾶσι φυτοῖς καὶ δένδροις καὶ ἄνθεσι μορφάσας εἰς εὐκοσμίαν καὶ εὐλογίαν αὐτῆν, αὐτὸς καὶ νῦν Δεσποτα ἐπίβλεπον ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου ἐπὶ τὴν χώραν ταύτην καὶ ἐπὶ τὰ δένδρα ταῦτα πλὴν νῦν τῇ Σῇ Χάρτι φυτευόμενα καὶ εὐλόγησον αὐτὰ πλῆθυνον καὶ διὰ τῆς τοῦ ἀέρος εὐκρασίας καὶ τῶν σταγόνων τῆς βροχῆς καὶ τῆς τῶν καιρῶν γαλήνης ὕψωσον αὐτὰ ὡς κέδρους λιβάνου, καὶ διαφύλαξον ἀπὸ παντὸς κακοῦ περιεργίας τε πονηρᾶς, καὶ πανουργίας ἀνθρώπων, πονηρῶν καὶ ἀπὸ ἀκριδοῦς καὶ βροῦχου, καὶ ἐρυσίβης, κάμψης, πύλης, σκώληκος καὶ δὸς αὐτοῖς προσφέρειν ἄνθη καὶ καρποὺς κατὰ καιρὸν πεπληρωμένα τῆς εὐλογίας Σου καὶ πᾶν θηρίον καὶ ἔρπετόν καὶ πᾶσαν ὄργην καὶ νόσον, ἐπερχομένην βλαβερῶς, ἀποδιώξον ἐξ αὐτῶν. Οἱ ἡγίασαι καὶ δεδόξασται τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά Σου τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσεν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ πολυῶρων συνεδριῶν, ἐν αἷς καὶ ἡ τῆς μεγάλης ἐ-

πιτροπῆς τῶν μαθητικῶν συσσιτίων καὶ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Σιβιτανίδειου Σχολῆς.

— Τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐπεσκέφθη ἡ Α. Ἐξοχότης ὁ ἐν Τυράνοις πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Σκέφρης.

— Ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ὠρίσθη Ἐπιτροπὴ πρὸς μελέτην τοῦ ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ ἔργου τοῦ θείου κηρύγματος καὶ τινῶν ἐτέρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπετελέσθη ὑπὸ τῶν Θεοφ. Βοηθῶν Ἐπισκόπων Βρεσθένης καὶ Ταλαντίου, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἱ. Συνόδου Ἀρχιμ. Πολυκάρπου Κουτσουπίδου, τῶν ἱεροκρητικῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πανοσ. Ἀρχιμ. Πολυκάρπου Ἀνδρόνῃ καὶ Χριστοφόρου Παπουτσοπούλου, τοῦ πανοσ. Ἀρχιμ. Γεωργίου Παπασαράντου, καὶ τοῦ Αἰδέου Πρωτοπρεσβυτέρου Γ. Μακρῆ. Ἡ Ἐπιτροπὴ θέλει ὑποβάλλει ἐκάστοτε τὰ πορίσματα αὐτῆς τῇ Α. Μακαριότητι πρὸς ἔγκρισιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Κατ' εἰδήσεις τοῦ ξένου τύπου ἐκ Μόσχας, ἐν τῇ σοβιετικῇ Ρωσίᾳ οὐδεμία ἐτελέσθη λειτουργία κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Χριστουγέννων, ἐφ' ὅσον πάντες οἱ ναοὶ εἴχον κλεισθῆ ὑπὸ τῶν σοβιετικῶν ἀρχῶν, παρεπὸς τινῶν ταλούτων ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ διπλωματικοῦ σώματος. Αἱ ἀρχαὶ ἀπηγόρευσαν καὶ πᾶσαν ἄλλην θρησκευτικὴν πομπήν. Τοῦτου ἕνεκα οἱ χριστιανοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ἐορτάσωσι τὴν Χριστοῦ Γέννησιν μυστικῶς. Ἐπὶ τοῦ θύματος τούτου γράφουσα ἡ «Schönere Zukunft» προσθέτει δι' μυκτηριστικαὶ τοῦ θύματος τῆς ἐορτῆς διαδηλώσεως καὶ ἐπιδείξεις εἶχον διοργανωθῆ ὑπὸ τῶν ἀθέων, ὅσοι δὲ τῶν ἐργατῶν ἀπέσχον τῆς ἐργασίας τῶν ἐπὶ τῇ ἐορτῇ ἢ μετέσχον ὁπωσδήποτε οἰασθήσατε θρησκευτικῆς ἐκδηλώσεως, ἐστερήθησαν ὠρισμένων πλεονεκτημάτων τῶν ἐργατῶν.

— Καθ' ἡ ἀναγράφει ὁ ρωσικὸς τύπος, ὁ Δαβρίνος κατέστη ὁ εὐνοούμενος ἅγιος τῆς σοβιετικῆς Ρωσίας. Μετὰ τὴν ἐπὶ τῶν 1917 καὶ 1937 ὁ σοβιετικὸς τύπος ἐξέδωκε 328.000 ἀντίτυπα τῶν ἐργῶν του, τὸ δ' ἐν Μόσχᾳ Δαβρίνιον Μουσεῖον κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα ἐδέχθη 500.000 ἐπισκεπτῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ντομπρομπόνης Πέτρος εἰς ἐνδειξιν τῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀγάπης αὐτοῦ καὶ ἀφασίσεως ἰδρῶσε μαφάλαιον ἐκ 80 000 δηναρῶν, οἱ τῶν τοῦ ὁποῦ θὰ προορίζωνται εἰς βοήθειαν τῶν ἐκ τῶν ἰσρέων ἐπιδιδομένων εἰς ἐπιστημονικὰς ἀσχολίας ἀναφερομένων εἰς τὴν θρησκείαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Μετὰ πολυετῆς ἀναβολᾶς ἐξεδόθη ἐπὶ τέλους καὶ ἐλαβεν ἰσχὺν νόμου τὸ Καταστατικὸν τῆς ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀναγκαστικῶς: ὡς αὐτομόνον. Κατὰ τὰς γενικὰς τοῦ νόμου γραμμάς, ἡ Ἐκκλησία αὕτη εἶνε κανονικῶς καὶ δογματικῶς ἠνωμένη μετὰ τῆς Οἰκουμενικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἶνε δ' ἀνεξάρτητος ἀπὸ πάσης ἐν Πολωνίᾳ πνευματικῆς ἢ πολιτικῆς ἐξουσίας. Τῆς Ἐκκλησίας προΐσταται ὁ Μητροπολίτης ὢν ἐν αὐτῇ καὶ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἐπαρχίας Βαρσοβίας, ὡς καὶ Ἀρχιμανδρίτης (= Ἡγούμενος) τῆς Λαύρας Ποτσάγερφ. Τὸν Μητροπολίτην ἐκλέγει σύνοδος ἐκ πάντων τῶν ἐχόντων ἐπισκοπὰς ἀρχιερέων, δύο κληρικῶν καὶ 3 λαϊκῶν ἀντιπροσώπων ἐξ ἐκάστης ἐπαρχίας, 2 ὀρθοδόξων ἱερέων τοῦ στρατοῦ καὶ 2 ὀρθοδόξων ἀξιαματικῶν ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου Στρατιωτικῶν, 2 ἀντιπροσώπων τῶν μονῶν, 2 ἀντιπροσώπων τῆς ὀρθοδόξου Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Βαρσοβίας καὶ ἐκ τοῦ τοποτηρητοῦ τῆς Λαύρας Ποτσάγερφ. Τὸ ἀνώτατον ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας εἶνε ἡ Σύνοδος συγκροτούμεν ἕκ τῶν Ἐπισκόπων καὶ ἀντιπροσώπων τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, ἐκτελεστικὸν δὲ ὄργανον τῆς γενικῆς Συνόδου ταύτης εἶνε ἡ ἐξ Ἐπισκόπων Ἰερὰ Σύνοδος ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μητροπολίτου. Ἐκάστης Ἐπαρχίας προΐσταται ὁ Ἐπίσκοπος ἐκλεγόμενος ὑπὸ τῆς γενικῆς Συνόδου ἐκ τριῶν ὑποψηφίων καὶ ἐγκρινόμενος ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως. Εἰς χειροτονίαν εἶνε δεκτοὶ ἀπάροχοι ὀρθοδόξου θεολογικοῦ πολωνικοῦ Λυκείου ἢ τῆς ὀρθοδόξου Θεολογικῆς Σχολῆς

του έν Βαρσοβία Πανεπιστημίου. 'Η έν Πολωνία ὀρθόδοξος 'Εκκλησία εἶτε έν τῷ συνόλῳ της, εἶτε αἱ ἐπί μέρους ἐπαρχαί, ἐκκλησῖαι καί μοναί, εἶνε νομικά πρόσωπα. Τοῦ στρατιωτικοῦ κλήρου προΐσταται ἐπίσκοπος, διοριζόμενος ἐκ τοῦ σώματος τῶν 'Επισκόπων τῆς έν Πολωνία ὀρθόδοξου 'Εκκλησίας ὑπό τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν τῆ ἐγκρίσει τοῦ Μητροπολίτου καί ἀποτελῶν μόνιμον μέλος τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου. 'Η ἐπίσημος γλῶσσα ἀέναντι τῶν ἀρχῶν καί τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὀργανισμῶν τῆς Πολωνίας εἶνε ἡ πολωνική, τὰ δ' ἐπίσημα δημοσιογραφικά ὄργανα τῆς τε Μητροπόλεως καί τῶν ἐπαρχιῶν δεόν νά γράφονται καί έν πολωνική γλῶσσῃ τὰ δ' ἤδη ρωσσίτι ἐκδιδόμενα ὑπό τῆς Μητροπόλεως «Κυριακόν 'Ανάγνωμα» καί «Λόγος» θά λογιζονται ἐφεξῆς ἰδιωτικά ἐκδόσεις καί οὐχί ἐπίσημα ὄργανα, ὡς μέχρι τοῦδε.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

'Η 'Ι. Σύνοδος ἐπέστειλε γράμμα συνοδικόν πρὸς τοὺς έν ταῖς 'Ηνωμέναις Πολιτεῖαις τῆς 'Αμερικῆς καί έν Καναδᾷ ἐγκατεστημένους ὀρθοδόξους βουλγάρους, διὰ τοῦ ὁποίου διαβιβάζει ὑποθήκας καί παραινήσεις τῆς μητροῦς αὐτῶν 'Εκκλησίας, συνιστᾷ δὲ ὁμόνοιαν, συνεργασίαν καί ἐμμονήν έν τῇ πίστει πρὸς χαρὰν τῆς πατρίδος καί τῆς 'Εκκλησίας.

—'Επί τῇ συμπληρώσει 61 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς βουλγαρικῆς πρωτευούσης, ἐτελέσθη έν τῷ καθολικῷ ναῶ τοῦ ἁγ. 'Αλεξάνδρου Νέβσκη δοξολογία ἱεραρχοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σόφιας Στεφάνου, παρισταμένων δὲ τοῦ Πρωθυπουργοῦ, τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Βασιλέως καί τῶν λοιπῶν ἀρχῶν.

—'Ο ἐκ τῆς ἐπαρχίας Φιλίππουπόλεως συνταξιούχος ἱερεὺς αἰδ. Στογιάν 'Ηλίεφ διεβίβασε διὰ τῆς Μητροπόλεως Φιλίππουπόλεως πρὸς τὴν 'Ι. Σύνοδον 2.000 λέβα ὡς δῶρον πρὸς τὸ συνοδικόν περιοδικόν «'Εκκλησιαστικὸς Κήρυξ» εἰς ἐνδειξιν εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν ἐκ τῆς ἀναγκῆς τοῦ φύλλου ἀφέλειαν καί πρὸς ἐνίσχυσιν ὑλικὴν καί ἠθικὴν ὑποστήριξιν τῆς ὑπὲρ τῆς πατρίδος πνευματικῆς δράσεως τῆς 'Εκκλησίας.

—Περὶ τὰ μέσα τοῦ λήξαντος μηνὸς ἐτελεστέησεν ὁ τέως Μητροπολίτης Βαλικο-Τυρνόβου Σεβ. Φίλιππος. Τῆς κηδείας τοῦ μετασπέντος προσέστη ὁ τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας Μητροπολίτης Σεβ. Σωφρόνιος. 'Ο ἀποβιώσας ἱεράρχης ἦτο διπλωματούχος τῆς Θεολογικῆς 'Ακαδημίας Κιέβου, διακονήσας δὲ έν τῇ 'Εκκλησίᾳ αὐτοῦ ὡς καθηγητῆς τῶν θρησκευτικῶν, ὡς ἱεροκήρυξ καί ὡς θρησκευτικὸς δημογράφος, προήχθη εἰς τὴν Μητρόπολιν Βαλικο-Τυρνόβου τῷ 1915, ἦν ἐπὶοίμενος μέχρι τοῦ 1936, ὅτε ἐκ λόγων ὑγείας ἠναγκάσθη νά παραιτηθῆ.

ΡΩΜΑΪΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ τῆς Πόλεως τοῦ Βατικανοῦ ἐτελεύτησε χθὲς ὁ Πάπας Πίος ΙΑ' έν ηλικίᾳ 81 ἐτῶν. 'Ο μεταστάς πρωθιεράρχης τῆς Ρωμαϊκῆς 'Εκκλησίας, 26ῶς έν τῇ χορείᾳ τῶν Παπῶν, διεκόνησε τὴν 'Εκκλησίαν του τὸ κατ' ἀρχὰς μὲν ὡς βιβλιοθηκᾶριος τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ Μιλάνου καί τοῦ Βατικανοῦ, εἶτα δ' ὡς ἀποστολικὸς ἀπεσταλμένος έν Πολωνία, τῷ δὲ 1921 προχειρισθεὶς εἰς Καρδινάλιον ἐξελέγη Πάπας Ρώμης τῷ 1922 εἰς διαδοχὴν τοῦ Βενεδίκτου ΙΕ'.

—'Ὡς ἐγένετο καί κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος, ἐφέτος καί ἀπὸ τῆς 17 μέχρι τῆς 25 λήξαντος μηνὸς έν τοῖς καθολικοῖς ναοῖς τῆς Πολωνίας ἐτελέσθησαν δεήσεις μετὰ καταλλήλων κηρυγμάτων ὑπὲρ ἐνώσεως πάντων τῶν χριστιανῶν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Πάπα.

—'Ο Πρωθιεράρχης Οὐγγαρίας Καρδινάλιος Saredi ἀπέλυσε πρὸ τινος ποιμαντορικῆν ἐγκύκλιον πρὸς τὸν κλήρον του ἐν λατινικῇ γλώσσῃ, πραγματευομένην περὶ τοῦ βαπτίσματος τῶν ἑβραίων, τῶν ὁποίων ἀσυνήθως μέγας ἀριθμὸς ἐπεξήτησεν ἐσχάτως τὴν ἀποδοχὴν εἰς τὸν Καθολικισμόν. «Σημαντικὸς ἀριθμὸς αὐτῶν—λέγεται έν τῇ ἐγκυκλίῳ—ἠναγκάσθη νά παροβῆ εἰς τὸ διάβημα τοῦτο ὑπὸ τῶν περιστάσεων, έν τῇ προσπαθείᾳ νά ἐξασφαλίσωσι διὰ τε ἑαυτοὺς καί τὰ τέκνα των οὐ μόνον τὰ πνευματικά, ἀλλὰ καί τὰ ὕλικα πλεονεκτήματα, ἅτινα θά συνεπήγγοτο μία ἀλλαγὴ τῆς θρησκείας. Παρὰ ταῦτα, θά ἦτο ἄδικος καί ἀνεπιεικὴς ἡ ἀνευ διακρίσεως ἀρνήσις τῶν

αἰτήσεων, ὡς θά ἦτο ἀπερίσκεπτος καί ἀσύνετος ἡ ἀνευ προεξτάσεως ἱκανοποίησις των». 'Επί τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τούτων ἡ ἐγκύκλιος ὀρίζει ὅπως εἰς πᾶσαν περιπτῶσιν ἐπιδεικνύεται εὐμένεια, προηγήται τριήμερος δοκιμασία τῶν ἐνηλίκων μετὰ κατηχήσεως καί εἶτα δίδεται ἡ ἄδεια τῶν ἐκκλησιαστικῶν καί τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν, ἐξετάζεται ἡ νομιμότης τοῦ τυχόν γάμου των κ.τ.δ.

— Τὸ γνωστὸν καθολικὸν περιοδικὸν τῆς Ρώμης «Civiltà Cattolica» ἐάρτασε τὸ ἐνενηκοστὸν ἔτος τῆς ἐκδόσεώς του.

— 'Ο ὑπουργὸς τῆς Παιδείας τῆς Τσεχοσλοβακίας κ. Μ. Karpas, σχολιάζων τὴν ἀπόφασιν τῆς κυβερνήσεως ἀποκατάστασιν τοῦ 'Εσταυρωμένου εἰς τὰς παραδόσεις τῶν σχολείων τοῦ κράτους, εἶπε σὺν ἄλλοις καί τὰ ἀκόλουθα: «Οὐδέποτε πρέπει νά λησμονῶμεν ὅτι έν τῇ ζωῇ μας ἡ περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον ἐντολὴ τοῦ Κυρίου ἀποτελεῖ κατηγορηματικὸν αἷτημα συνδατικὸν ὅλου τοῦ κόσμου. Τοῦτου ἔνεκα ὀφείλομεν νά τὸ ἀποδεχθῶμεν ὡς κανόνα τῆς ζωῆς μας, ἵνα τὸ ἔθνος μας δυνηθῆ νά ζῆσῃ καί ἀναπτυχθῆ. Διὰ τοῦτον τὸν λόγον ἡ κυβερνήσις ἀπεκτέστησεν τὸν 'Εσταυρωμένον εἰς πάντα τὰ σχολεῖα· οὕτως οἱ μαθηταὶ καθ' ἐκάστην θά ἔχωσι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των τὴν ἐντολὴν τῆς ἀγάπης, τῆς ἀμοιβαίας βοήθειας καί τῆς ἠθικῆς ἐνισχύσεως. Οὐδὲν ἔθνος δύναται νά ζῆσῃ καί ἀναπτυχθῆ, εἰς δὲν ἀντικαταστήσῃ τὸν ἀτομικὸν ἄγαιισμόν διὰ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον».

—'Η καθολικὴ ἐφημερὶς «La Croix» ἀναγράφει ὅτι ἡ μοναχὴ Ζιλμπέρτα νεὲ Κολονζὶν ἀνέπτυξεν έν τῇ 'Ιατρικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων διδακτορικὴν διατριβὴν ἐπι τοῦ κατὰ τῆς λέπρας ἀγῶνος, ἠξιώθη δὲ τοῦ διδακτορικοῦ διπλώματος μετὰ τοῦ βαθμοῦ «λίαν καλῶς». Προστίθεται ὅτι ἡ νέα διδάκτωρ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν σπουδῶν της ἔφερε τὴν μοναχικὴν της στολήν, φέρεται δ' ὡς ἡ πρώτη γαλλικὴ μοναχὴ, ἣς ἐκ παρηκολούθησεν ἱατρικὰς σπουδὰς καί ἔτυχε τοῦ διδακτορικοῦ διπλώματος.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

'Αρχιμ. 'Εμμανουήλ 'Ι. Καρπαθίου, καθηγητοῦ τῶν θρησκευτικῶν τοῦ έν Ἄνδρῳ Γυμνασίου, 'Η έν Ἄνδρῳ ἱερὰ Μονὴ Παναχράντου, Ἄθηναι, τύποις Ν. Τιλπέρογλου, 1938 (σ. στ'+376)—Δίαν ὀρθῶς, λέγει προλογιζόμενος ὁ σ., ὅτι ὁ μελετῶν τὴν ἱστορίαν τῶν ἡμετέρων μονῶν σπουδάζει ἐνταῦτῃ τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς 'Εκκλησίας καί τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Διότι ἡ θρησκευτικὴ καί ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν ἱστορία εἶνε, πράγματι, μεστὴ τῆς ἐξόχου θρησκευτικῆς καί πατριωτικῆς δράσεως τῶν ἑλληνικῶν ἐν γένει μονῶν, καί διὰ τοῦτο ὁ μοναχικὸς θεσμὸς ἀνεγνωρίζετο ἀνεκὰθεν ὡς ἄνθος πάντοτε σφόδρα ἀγαπηθὲν, καλλισργηθὲν, τιμηθὲν καί ὑψωθὲν έν τῇ συνειδήσει τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰς ἐκκλησιαστικὴν, κοινωνικὴν καί ἐθνικὴν λειτουργίαν θεμελιώδη. 'Εντεῦθεν ὁ ἔνεκα ἀντιξέων περιστάσεων μαρμαρὸς τῶν μονῶν ἀποτελεῖ ἀποστειρωσιν τῆς κυριωτάτης πηγῆς τῆς ἀνθρωπίνης παραγωγῆς καί τοῦ θρησκευτικοῦ καί ἐθνικοῦ φρονηματισμοῦ ἐξ ἰδρυμάτων, ἅτινα, κατὰ τὸν ἅγιον Χρυσόστομον, «λύχνοι πανταχοῦ τῆς γῆς λάμπουντες, καί ὡς τεῖχη ταῖς πόλεις περικράθηται». Πρὸς σύνταξιν τῆς μονογραφίας ταύτης ὁ σ. εἶχε μᾶλλον πενιχρὰς τὰς πηγὰς, διότι πτωχὰ διςσώθησαν τῆς ἱστορίας τῆς μονῆς τὰ μαρτύρια, ἐφ' ᾧ καί ἠναγκάσθη νά στηρίξῃ τὸ ἔργον του εἰς τὰς ἀμέσους, ὡς λέγει, πηγὰς, καί σχεδὸν μόνον εἰς αὐτάς, ὥστε δύναται νά λεχθῆ, ὅτι ἐγράφη κυρίως «ἐκ τοῦ φουσκοῦ» καί οὐχί ἀπὸ τῶν εἰωνοθῆποτε περὶ τῆς μονῆς ἀσχοληθέντων, ἀπὸ ταύτης δὲ τῆς ἐπόψεως τὸ ἔργον παρουσιάζει πραγματικὴν πρωτοτυπίαν. 'Εν αὐτῷ ἐκτίθενται λεπτομερῶς αἱ ἱστορικαὶ τῆς μονῆς περιπέτειαι κατὰ τὴν χλιετὴ αὐτῆς ζωὴν, ὁ έν αὐτῇ μοναστικὸς ρυθμὸς, αἱ περὶ αὐτῆς παραδόσεις καί οἱ θῦρλοι, τὰ κατὰ τὰ έν αὐτῇ ἱερὰ λείψανα, τὸ Ἄρχειον, τὴν βιβλιοθήκην καί ἐν γένει ὅ,τι συντελεῖ εἰς τὴν πλήρη τῆς μονῆς εἰκόνα. Τὸ βιβλίον κοσμοῦσι καί εἰκόνας, καταλαμβάνεται δὲ δι' ἀλφαβητικοῦ πίνακος τῶν κυριωτέρων προσώπων. 'Ο Ἄρχιμ. 'Εμμανουήλ Καρπαθίου εἶνε ἐκ τῶν ὀλίγων εἰς ἐπιστημονικὰς μελέτας φιλοτίμως ἀφοσιουμένων κληρικῶν τῆς ἡμετέρας 'Εκκλησίας, καί τὸ ἔργον δ' αὐτοῦ τοῦτο ἀποτελεῖ τιμηκέρων

της φιλοπονίας και των συγγραφικών του δεξιοτήτων, αν και άλλαχθεν μαρτύρια έχομεν.

Βασιλείου Κ. Ξεάρχου, Υφηγητού του Πανεπιστημίου Αθηνών, Υποδιευθυντού της Ζωσιμαίας Παιδείας, Ακαδημίας, Παιδαγωγικά γινώμαι τοῦ μεγάλου Βασιλείου. Α' Η φύσις τοῦ ἀνθρώπου και τὸ μορφώσιμον αὐτοῦ. Ἀθήναι, 1938 (σ. 66).

Κωνστ. Δ. Παπαδημητρίου, καθηγητοῦ τῆς μουσικῆς ἐν τῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ, Ὁ Ἰωάννης Θ. Σακελλαρίδης και τὸ παρ' ἡμῖν μουσικὸν ζήτημα. (Ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Ἐκκλησίας»). Ἀθήναι, 1939 (σ. 18).

Κ. Δυοβουνιώτου Χειρόγραφα ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Β. Μυστακίδου (Ἀνατύποις ἐκ τῆς Ἐπετηρίδος τῆς Ἐταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν). Ἀθήναι, τύποις Ι. Ἀλευροπούλου, 1938 (σ. 415—431).

Χριστιανικὰ Γράμματα» τεύχος Δ' περιέχον τὰς ἐν τῷ Συλλόγῳ «Τριῶν Ἰεραρχῶν» διαλέξεις: Μεσσηνίας Πολυκάρπου περὶ προσευχῆς, Γ. Σατηρίου περὶ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ναοῦ τοῦ ἁγ. Δημητρίου, Ζακύνθου Χρυσόστομου «ἡ νέα Πεντηκοστὴ τῆς χάριτος» και Ἀρχιμ. Σπυρ. Σγουροπούλου περὶ οἰκονομικοῦ ἀποστολῆς ἐξ ἰσοφύσεως χριστιανοκοινωνικῆς.

Παν. Ν. Τρεμπέλα, Ἐπιστολὴ ἡ και θεοπετυστία, (Ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Ἐκκλησίας»). Ἀθήναι, τύποις «Φοίνικος» 1938 (σ. 22).

Δ. Κωτσάκη, Τὸ Σύμπαν και ἡ θεωρία τῆς σχετικότητος (Ἀνατύποις ἐκ τοῦ «Δελτίου Φυσικῶν Ἐπιστημῶν»). Ἀθήναι, τύποις Κ. Παπαδογιάννη, 1938 (σ. 14).

Ἀντωνίου Φ. Χαλῆ Τὰ Χρυσᾶ ἔπη τοῦ Πυθαγόρου. Ἀθήναι, τύποις Σεργιάδου 1938 (σ. 16).

Σταύρου Πλακίδου τακτ. Καθηγητοῦ τῆς Ἀστρονομίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν κλ., Τὸ ἄστρον τῆς Βηβλεῆμ. (Βιβλιοθήκη Ἀκαδημαϊκοῦ Συνδέσμου). Ἀθήναι 1939 (σ. 32).

Δημητρίου Ν. Μωραΐτου, Ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Μία ἀρχαία χριστιανικὴ παιδαγωγικὴ πραγματεία: ἡ ἀποδομιμένη εἰς τὸν Χρυσόστομον «Περὶ κενοδοξίας και ὅπως δεῖ τὸν γονέα ἀνατρέφειν τὰ τέκνα». Ἀθήναι, Ἐκδοτ. Οἶκος Δ. Δημητράκου, 1939 (σ. 41).

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ [2]

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔχουσα ὑπ' ὄψει τὸ ὑπ' ἀριθ. 99311 π. ἔτ. ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης περὶ πληρώσεως δύο κενῶν θέσεων μονίμων ἱερέων τῶν φυλακῶν, πτυχιούχων Θεολογικῆς Σχολῆς, προσκαλεῖ τοὺς βουλομένους, ὅπως ὑποβάλωσιν αὐτῇ σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τοῦ πτυχίου αὐτῶν, μέχρι τῆς 5ης προσεχούς μηνός Μαρτίου.

Οἱ ἐν λόγῳ ἱερεῖς διορισθήσονται ἀρχικῶς μετὰ τὸν βαθμὸν ὑποργικῆς Γραμματείας Βασιλικῆς, δυνάμει να προσχθῶσι παραιτέρω μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ Ἐπιστητοῦ.

Πλείονες πληροφορίες παρέχονται ὑπὸ τῆς Ἀρχιγραμματείας τῆς Ἱεράς Συνόδου.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Καλαβρύτων και Αἰγιαλείας

Στερουμένης τῆς ἐνορίας Βάλτης τακτικοῦ ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην και ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» ὑποβάλωσι τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 68 ἀναγκ. νόμου 1369 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν και ἐφημερίων» προβλεπόμενα πιστοποιητικὰ προκειμένου μετὰ ταῦτα νὰ προσβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων. Μετὰ τῶν ἄνω πιστοποιητικῶν δέον νὰ ὑποβάλωσι και πιστοποιητικὸν

τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίας Ἀσφαλείας περὶ τῶν κοινωνικῶν αὐτῶν φρονημάτων. Μορφωτικὰ προσόντα τοῦλάχιστον ἀπολυτήριον Σχολαρχείου. Ἐν Αἰγίῳ τῇ 28 Ἰανουαρίου 1939.

† Ὁ Καλαβρύτων και Αἰγιαλείας Θεόκλητος.

Ι. Μητρόπολις Φθιώτιδος.

Χρησεύσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας ἁγ. Παρασκευῆς προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ταύτην θέσιν και ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 65 τοῦ ἀναγκ. νόμου 1369 «περὶ ἐνορ. ναῶν και ἐφημερίων» προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ὑποβάλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 68 τοῦ αὐτοῦ νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικὰ. Ἐν Λαμίᾳ τῇ 17 Ἰανουαρίου 1939. † Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.

Ι. Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 65 τοῦ ἀναγκ. νόμου 1369 παρ. 2 «περὶ ἱερῶν ναῶν και ἐφημερίων», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Βλοχῶν, ὅπως ἐντὸς μηνός ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 68 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν προκειμένου νὰ προσβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν ἄνω ἐνορίαν. Ἐν Καρδίττῃ τῇ 26η—1—39. † Ὁ Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων Ἰεζεκιήλ.

Ι. Μητρόπολις Καστορίας.

Προκειμένου νὰ ἀνακηρύξωμεν ὑποψηφίους πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ χωρίου Κώστα τῆς ἱεράς Μητροπόλεως Καστορίας καλοῦμεν τοὺς βουλομένους, ὅπως μέχρι τῆς 10ης τρέχ. μηνός Φεβρουαρίου ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀναγκ. νόμου 1369/1939, ἀρθρον 66 ἔδαφ. 4 και ἀρθρον 68 ἀπαιτούμενα πιστοποιητικὰ αὐτῶν διὰ τὰ περαιτέρω. Ἐν Καστορίᾳ τῇ 1η Φεβρουαρίου 1939. † Ὁ Καστορίας Νικηφόρος.

Ι. Ἐπισκοπὴ Πέτρας (Κρήτης).

Καλοῦμεν συμφώνως τῷ νόμῳ 1369 ἀρθρ. 65 τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι δι' ἐκλογῆς τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Ἐξω Λακωνίων Μεραμβέλλου και ἔχοντας τὰ νόμιμα και κανονικὰ προσόντα, ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ἐν τῷ περιοδικῷ «Ἐκκλησία» τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 68 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικὰ και λοιπὰ δικαιολογητικὰ μετὰ τῆς σχετικῆς αἰτήσεως. Ἐν Νεαπόλει τῇ 23 Ἰανουαρίου 1939.

† Ὁ Πέτρας Διονύσιος.

Ι. Μητρόπολις Ἱερισσοῦ

Καλοῦμεν ὑποψηφίους διὰ τὰς χρεεούσας ἐφημεριακὰς θέσεις τῆς ἐπαρχίας ἡμῶν 1) ἐνορίας Μοδίου, 2) ἐνορίας Προσφορίου, 3) ἐνορίας Νεοχωρίου, 4) ἐνορίας Μεγάλης Παναγίας. Οἱ ἔχοντας τὰ προσόντα ὡς ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνός ἀπὸ σήμερον τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου 1369 ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ. Ἐν Ἀρναίᾳ 10 Φεβρουαρίου 1939.

† Ὁ Ἱερισσοῦ και Ἀγίου Ὁρους Σωκράτης.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἀνταλλάσσοντες Περιοδικά, Βιβλία και παντὸς εἶδους ἔντυπα, ν' ἀποστέλλωσι ταῦτα εἰς τὸ ἔξῃς εἰς τὴν κάτωθι διεθθύνσιν (Περιοδικὸν «Ἐκκλησία» ὁδὸς Φιλοθέης, ἀριθ. 19, Ἀθήνας).

ΕΠΙΣΗΜΣ τὰ παντὸς εἶδους ἐμβάσματα, συνδρομαὶ κλπ. ὑπὲρ τοῦ Δελτίου «Ἐκκλησία», δέον ν' ἀποστέλλονται διὰ ταχ ἐπιταγῆς εἰς τὸν Διαχειριστὴν τοῦ Δελτίου κ. Κωνστ. Γ. Μπόνην γραφεῖα Περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» ὁδὸς Φιλοθέης ἀριθ. 19, Ἀθήνας.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΨΗΣ

Τύποις «Φοίνικος», ὁδὸς Λεωνάτου 4.—Τηλ 54-229